

— Ела, братко Щърко! Ела ме отърви отъ тѣзъ кrekливи животини!

Събудилъ се бѣлиятъ Щъркелъ. Потъркалъ очи, па полетѣлъ при Страшка и рекълъ:

— Разтвори уста!

○ Страшко зиналъ. Щъркелътъ пѣхналъ глава въ устата му, хваналъ една жаба и я лапналъ.

Тогавъ отъ корема на Страшка се обадилъ жабешкиятъ царъ:

— Изпжди Щъркела. Ще ти дамъ една кутийка. Безъ нея не можешъ улови канарчето.

— Иди си, Щърко, — рекълъ Страшко. — Азъ самъ ще се разправа съ жабитѣ.

Щъркелътъ си отишълъ. Жабешкиятъ царъ се показалъ изъ устата на великана, подалъ му една кристална кутийка и рекълъ:

— Въ тая кутийка има облакъ. Въ облака — свѣт-кавица и дъждъ. Като отворишъ кутийката, ще хванешъ лесно канарчето.

III.

Зарадвалъ се Страшко. Взелъ кутийката и тръгналъ да гони канарчето. То лети надъ полянката. Страшко тича следъ него. То се скрива въ гората. Страшко подире му.

— Спри се, птиче! — викалъ великанътъ. — Царкинята заповѣда да те хвана. Ако не се спрешъ, ще отворя кутийката.

Канарчето не послушало. Тогавъ Страшко отворилъ кутийката. Тъменъ облакъ изкочилъ изъ нея. Полетѣлъ къмъ канарчето. То се изплашило и запишѣло. Спуснало се въ хрсталака, но и облакътъ следъ него. Изхвъркнало къмъ небето,

